

течество на високото онуй положеніе. Новытъ ви народи на Египетъ сж дължны за величіето си, а Египетъ го дълженствува на жрецытъ си. Древнытъ тѣзи служители на Всевышняго предадени на учепіето и възжелавшы да завладѣйтъ най-благородныя жребій на чловѣка, душата и вѣрата му, усѣщахъ въ себе си едно свето чувство, сичко свето и велико косто можаше да просвѣти чловѣческія умъ. Отъ орбитытъ на звѣздытъ, отъ времената на годината, отъ правилныя и безкраенъ кръгъ на чловѣческытъ тревълненія създадохъ божественнытъ си аллегоріи и като въздигахъ храмове на боговетъ, предлагахъ ги прѣдъ очитъ на народа ясны, и системата кояго тѣ нарекохъ религія не бѣ друго освѣнь единъ принципъ на управленіе. Изида е басня, не бой ся! символтъ на Изида е едно безсмъртно сжщество, а Изида нищо; природата която тя представя, е майка на сичко, мѣдра, безначална, непостижима и понятна само на избранытъ й „Никой отъ смъртытъ не е подигналъ булото ми“ туй говори обожаемата отъ тебе Изида, но туй було го подигнахмы ный жрецытъ и едно по едно гледамы и испытывамы чуднытъ прелести на природата. Древнытъ свещеницы облагодѣтельствувахъ чловѣческія родъ като го опитомихъ и обнародвахъ и тѣ бѣхъ, ако щешъ, шарлатаны и лицемѣры, но вѣрваш ли ты, о юноше, че безъ измамата тѣ быхъ могли да принесятъ полза на подобнытъ си? Рабското и невѣжественно простолудіе трѣба да ослѣпѣе за да благоденствува; то не вѣрва на заповѣдитъ на мѣдростята, но обожава оракулытъ; Римскійтъ императоръ управа безчетнытъ и разны племена на земята, свързва чрезъ властыа элементы естествено противоположны и отдѣлены и отъ тука ся ражда мирътъ, редътъ, законодателство-то и блаженството на живота. Мигаръ ты мыслишь че императорътъ, чловѣкъ, сичко туй управа? Не; тържествата, обредытъ и величіето сж мощнытъ средства на силата му. Прорицаніята и оракулытъ, обредытъ и тържествата сж машинытъ на нашата сила и средствата на нашето върховенство. Сичко туй е было изнамѣрено отъ остроуміето за една само цѣль, за благополучіето и мира на чловѣческій родъ. Ты ма слушаешь внимателно и умилено; свѣтлината прониква вече въ духа ти.

Безмълвенъ стоеше Апекидъ, но послѣдователнытъ измѣненія на чертытъ на лицето му показвахъ че думытъ на Египтянина имахъ голѣма сила на духа му, които ставахъ по-краснорѣчивы отъ рѣководженіята, гласа и лицето на оратора.

— Тый слѣдователно, заговори пакъ Арбакъ, нашытъ бащи, сынове на Нилъ, и по този начинъ създадохъ първытъ начала, бонто